

Linnea Parkkonen

Kovaa kilpailua, Summer

Kovaa kilpailua, Summer
© Linnea Parkkonen

Kannen piirros: Elisa Jalava
Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta 2010

ISBN 978-952-235-256-9

1

Punainen... keltainen... vihreä... Autojen moottoreiden ääni voimistui, kun ne kaarsivat pois liikennevaloista toiselle tielle.

Summer painautui penkkinsä selkänojaan auton kääntyessä jyrkästi. Hän piteli kiinni penkin reunasta. Summerin äiti Susanna kääntyi ja hymyili iloisesti. Summer virnisti takaisin. Hän tunsu hurjapää-äitinsä.

– Olemme perillä, Susanna sanoi. Summer napsautti turvavyönsä lukon auki, ennen kuin Susanna ehti edes pysähtyä kunnolla. Mitä nopeammin tämä sairaalareissu olisi ohi, sitä nopeammin hän pääsisi taas ratsastamaan. Summerilla oli joutunut sairaalaan, koska hänen kätensä oli mennyt poikki jouluvaelluksessa. Hän oli ollut hiukan yli kuukauden kipsi kädessä ja suunnilleen saman verran kuntoutuslomalla. Hän ei ollut päässyt ratsastamaan kahteen kuukauteen, mutta oli jo maaliskuun ensimmäinen viikko ja kaikki tämä kidutus olisi ohi.

Susanna lukitsi autonsa ovet ja asteli tyttärensä perässä sisälle sairaalan lasiovista. Sisällä oli odotushuone ja infotiski. Summer istahti lähimmälle sohvalle ja hänen äitinsä kävi tiskillä.

– Lääkäri kutsuu teidät pian luokseen, infopöydän takana seisova pyöreähkö tati sanoi. Summer katseli sohvan vieressä olevaa akvaariota. Sen sisällä olevat kalat uiskentelivat Summeria tarkkaillen. Kalat olivat kauniin värisiä. Jokainen hohti omaa väriiloistaan. Hitaasti ne lipuivat niitä tuijottavan silmäparin ohi.

– Deval, Summer? sairaanhoitaja kajautti. Summer nyökäsi ja nousi sohvalta. Susanna harppoi tyttärensä perässä pitkin pitkäkäytävää. Hoitaja avasi melkein käytävän päässä olevan oven ja piteli sitä paikoillaan Summerin ja Susannan kävellessä sisään. Summer tervehti iloisesti yksityislääkäriään Rikua. Sitte hän Summer istahti Rikun osoittamalle tuolille. Susanna jäi seisomaan oven viereen.

– Terve! Miten on sujunut? Riku kysyi. Summer kohautti hartioitaan.

– Ihan hyvin, kiitos, Summer myönsi.

– Näytähän sitä kättäsi, Riku sanoi ja hinautui tuolinsa kanssa lähemmäs Summeria. Summer kiskaisi takkinsa hihaa ylemmäs. Sen alta paljastui hänen oikea kätensä. Se näytti jo hyvin normaalilta. Riku silmäili kättä kyynärpäältä ranteeseen. Hän tunnusteli ja käänteli sitä tutkivan näköisesti.

– Siihen ei siis satu enää, hän oletti. Summer heilautti päätään niin, että hänen suorat, mustat hiuksensa valahtivat kasvoille. Hän noukki ne toisella kädellään takaisin korvansa taakse.

– Se on parantunut loistavasti, Riku totesi hymyillen ja päästi Summerin käden irti.

– Saanko siis jo ratsastaa? Summer kysyi tohkeissaan silmäillen vuoroin kättä ja vuoroin Rikua. Mies nyökkäsi.

– Jes! Summer hihkaisi.

– Älä kuitenkaan putoile kädellesi, Riku varoitti.

– En, en, Summer vakuutti. – Voimmeko mennä jo?

– Älkää vielä lähtekö. Susanna voisitko allekirjoittaa pari lomaketta? Riku pyysi. Summer istui syvälle tuoliin ja asetti kätensä ristiin rinnalleen. Susanna alkoi täyttää lappuja, joita Riku hänelle toi. Summerista toimenpide tuntui turhalta, sillä Susanna oli sairaalassa töissä. Tyttö ei jaksanut käsittää, miksi lääkärien oli pakko olla niin virallisia, vaikka Riku ja Susanna

olivat työkavereita. Ja miksei niitä lomakkeita voisi kirjoittaa työajalla, eikä silloin kun Domino tarvitsee ratsastusta?

Kun paperihommat oli hoidettu, Susanna ja Summer pääsivät lähtemään kotiin. Summer hyvästeli Rikun pikaisesti ja kiirehti autolle. Susanna ravasi hänen takanaan. Summer pamautti auton oven kiinni perässään. Susanna asetti maksulipun puomia nostavaan laitteeseen, joka seisoi parkkipaikan vieressä.

Pian sairaala oli jäänyt taakse. Auto kulki pitkin tasaista asfalttia kaikessa hiljaisuudessa.

– Voitko viedä minut tallille, äiti? Summer kysyi äidiltään keskeyttäen rauhan. Susanna katsoi häntä ihmeissään.

– Nyt hetikö? hän kysyi.

– Joo, Summer vastasi. Susanna pyöräytti silmiään.

– No selvä, mutta palaat ruoka-ajaksi. James ja isäsi palaavat pian elokuvista ja tuovat sinulle yllätyksen.

– Minkä yllätyksen? Summerin kulmakarvat ampaisivat hiusrajaan.

– Ei se ole yllätys, jos kerron, Susanna naurahti.

– Höh! Yllätykset ovat tyhmiä, jos ne ovat yllätyksiä, Summer mutisi. Susanna hörähti uudelleen. Tyttö tuijotti kuitenkin jo ulos auton ikkunasta sanomatta mitään. Tiellä heidän alapuolella vilahteli asfalttiin maalattuja valkoisia viivoja. Summer seurasi niitä katseellaan. Ohi lipuvat lumiset puut ja pensaat tien vieressä näyttivät vihreiltä ja valkoisilta raidoilta sinisellä maalauksella. Pohjoisen maisemat olivat hitusen uuttavia: puu, puu, puu, puu, pensas, pensas, puu...

Tallin pihalle päästyä Summer loikkasi ulos autosta paiskaton oven perässä kiinni. Hän juoksi nopeasti talliin. Timotein karsinalla häärivä Tom katsahti hämmästyneenä ovelle.

– He antavat minun taas ratsastaa! Summer riemuitsi ja loikkasi Tomin kaulaan.

– Upeaa! Tom huudahti ja rutisti tyttöä. Summer irtautui pojan otteesta ja harppoi Dominon karsinalle. Musta poni asteli ovelle höristen. Summer silitti sen samettista turpaa. Domino antoi mielellään tytön tulla sisään karsinaan. Luvassa oli ehkä herkkujakin. Summer rapsutti risteytysponinsa kaulaan.

– Tänään tehdään kunnan maastolenkki, Summer kuiskasi ponin korvaan. Hän haki Dominolle porkkanan ja rapsutti sen kaulaa. Se mutusteli porkkanaa ja nautti hellimisestä. Summer kävi noutamassa ponin harjapakin ja meni harjaamaan Domino karsinaan. Ruuna oli iloinen, kun sen omistaja oli taas ratsastus kunnossa. Summer rapsutti poniaan ryntäiltä. Domino ojensin kaulaansa ja venytti ylähuultaan. Summer hihitti.

– Tuletko mukaan maastoon, Tom? tyttö huikkasi karsinan oven yli.

– Joo, Timotei on pian valmis. Laitan sille varusteet. Aion mennä ilman satulaa, Tom vastasi.

– Niin minäkin, Summer vastasi ja alkoi putsata ruunan kavioita. Domino nosti jalkansa vastustelematta ja pian hän oli saanut ne putsattua. Summer nappasi koukusta suitset ja pujotti ne Dominon päähän. Sitten hän heitti keltaisen viltin poninsa paljaalle selälle. Sen hän kiinnitti loimivyöllä Dominon mahan ympärille. He olivat valmiit ja Summer kävi hakemassa vielä itselleen kypärän. Hän asetteli sen päähänsä Tomin taluttaessa Timoteitä ulos tallista. Summer kiskaisi hanskat käteen ja toi Dominon pihalle Timotein luo. Hän nousi selkään tallia vasten nojaavista tikkaista. Summer asettui paremmin huovan päälle ja otti ohjat käsiinsä.

– Valmista? Tom oletti.

– Joo, mennään, Summer vastasi ja painoi pohkeet ponin kylkiin. He ratsastivat ulos tallin pihalta metsään. Summerista tuntui ihmeelliseltä istua taas Dominon selässä. Ruuna pärs-

kähti ja lisäsi vauhtia. Timotei marssi perässä. Summer pidätti Dominoa ja odotti, että Tom ja Timotei pääsivät vierelle.

– Tuntuukos kivalta taas ratsastaa? Tom kysyi.

– Joo, mahtavalta, tyttö vastasi iloisena.

– Milloin aiomme aloittaa harjoittelun kilpailuja varten?

Tom kysyi.

– Ai niin. Olin unohtanut koko jutun. Milloin kisat ovat?

Summer kysyi.

– En muista ihan tarkkaan. Muutama viikko, Tom vastasi. Timotei pärski. – Millon se teidän Horse Show on? Tom kysyi.

– Se on vasta syksyllä, Summer totesi helpottuneena.

– Aiotko mennä sinne? Tom kysyi. Summer pudisti päätään.

– En minä varmaan, hän arveli. Tom kohautti olkapäitään ja antoi hevosensa ravata. Summerkin maiskautti Dominon vauhtiin. Se ravasi nopeasti arabitamman rinnalle. Lumi pölysi kavioissa. Puut heidän yläpuolellaan peittivät näkymän taivaalle ja varjostivat polkua. Kylmä kevättalvinen ilma tuoksui ihanan raikkaalta ja rauhoittavalta.

Hetken ravattuaan Summer huomasi sivusilmällään takaa tulevan hahmon. Hahmo oli sonnustautunut ihoa myötäilevään, punaiseen hiihtopukuun ja vetänyt jalkoihinsa sukset. Hahmosta ei ollut kovin vaikea päätellä, että tämä oli hiihtäjä.

Domino oli jo tiedostanut jonkun kulkevan takana, mutta hiihtäjän alkaessa heiluttaa sauvojan, poni säikähti. Domino nosti pelästyneenä päänsä ylös ja otti pari hyppyä ladun yli. Hermostuneisuus tarttui salamana pojan ratsuun. Tamma kun oli helposti kuumeneva tapaus. Timotei nousi pystyyn kerta toisensa jälkeen. Tom rauhoitteli hevosta ja piteli kiinni tamma kaulasta, ettei suistuisi alas. Domino oli pysähtynyt la-

dun toiselle puolelle ja silmäili vuoroin Timoteitä ja vuoroin hämmästyntyyttä hiihtäjää. Summer tarkasti nopeasti, ettei Domino ollut tallannut latua. Tom sai Timotein onneksi rauhoittumaan viimein. Hän korjasi asentoaan selässä. Tamma hörisi ja Domino loikkasi uudestaan ladun yli.

– Mennään pois tästä ladulta, Tom sanoi ja painoi pohkeet tammansa kylkiin. Timotei lähti ravaamaan metsikön läpi. Domino kipitti heidän perässään. He kuitenkin siirtyivät pian käyntiin. Summer kannusti Dominon Timotein vierelle ja taputti sitä kaulalle.

– Onnekas. Sinulla on maan rauhällisin poni. Mistä noita saa ostaa? Tom kysyi ja kurkotti tökkäistääkseen Summeria kylkeen. Summer hihitti ja taputti poniaan kaulalle. Domino hirnahti, kun ratsukoiden eteen avautui suuri, luminen pelto. Domino nopeutti askellustaan.

– Nyt laukataan, Summer hihkaisi ja kannusti ruunan laukkaan. Domino loikkasi ulos metsänrajasta ja lähti laukaten pellolle. Timotei juoksi ponin perässä. Summer takertui kaikein voimin kiinni poniin. Vauhdin huuma sai sen pauloihin. Keltainen viltti lähti valumaan tytön alta. Summerin ote kirposi ja hän tunsu liukuvansa ponin kylkeä pitkin. Ja jälleen tyttö sai todeta, miltä tuntui mätkähtää maahan. Tom pysäytti Timotein Summerin viereen. Domino puolestaan jatkoi matkaansa muista välittämättä.

– Sattuiko? Ethän pudonnut kädellesi? Tom kysyi. Summer nauroi.

– Ei. Olen kunnossa.

– Hyppää selkään. Otetaan Domino kiinni, Tom sanoi ja ojensi tytölle kätensä. Summer loikkasi tamman selkään Tommin taakse ja kiersi kätensä pojan vyötärölle. Tom kannusti Tamman laukkaan. Domino juoksi iloisena lumisella hangella heidän edellään. Se heitti ilopukkeja jatkuvasti ja ne-

listi ympäriinsä. Poni oikein nautti tilanteesta. Tom kannusti Timoteitä nopeampaan laukkaan. Summer puristi jalkojaan tiukemmin tamman kylkiin. Hän muisti, kuinka hänen poikaystävänsä leuhki tamman tasaisella laukalla. Nyt Summerista ratsastus tuntui kuitenkin lähinnä myrskyisältä merenkäynniltä. Oksennuskaan ei ollut kovin kaukana. Yököttely ei jotenkin sopinut tilanteeseen, joten hän yritti pitää päivän ruoat vatsassaan. Summer osasi kuvitella mielessään vihreyttä hohtavan naamansa.

Tytön onneksi he alkoivat saavuttaa mustaa ruunaa. Tom kurkotti Dominon kaulalla roikkuvia ohjia päin. Hevoset olivat jo aivan rinnakkain, kun Tom nappasi kiinni ruskeista ohjaksista ja kiskaisi niitä itseensä päin. Samalla hän oli pudota selästä, sillä Domino pukitti huomattessaan, ettei se ollutkaan enää irti. Sen jälkeen se loikkasi noin metrin sivulle saadakseen itsensä jälleen vapaaksi. Timotei pötki Dominon vierellä edelleen.

Summerin oli yhä vaikeampi pitää kiinni pojasta. Tämän ote kuitenkin piti ponin ohjista.

Sitten Domino järjesti oikein kunnollisen rodeonäytöksen. Poni riuhtoi ja heittelehti ympäriinsä. Samassa se törmäsi Timotein kylkeen ja sai Summerin putoamaan lumihankeen. Tom katsahti taakseen tarkistaakseen, oliko tyttö kunnossa. Hänen keskittymiskykynsä herpaantui. Domino käytti tilaisuutta hyväkseen ja teki äkkijarrutuksen. Tom lensi kauniissa kaareissa alas. Summer katseli parin metrin päässä nauravaa poikaa. Kumpikin alkoi käkättää.

– Otetaan hepat kiinni! Tom huudahti nähdessään Timotein juoksevan metsänrajaa kohti. Hän loikkasi pystyyn ja lähti juoksemaan tamman perään.

– Timppa pysähdy! Timppa! Seis Timppa! Tule tänne! Tänne Timppa! Tom huusi tamman perään. Summer nousi

ylös hangesta ja alkoi viheltää. Domino pysähtyi. Sen jälkeen se ei liikahtanutkaan. Summer vihelsi ja lähestyi sitä hitaasti.

– Tule tänne poika! hän kutsui ruunaa. Domino vain seiso. Summer hiipi aivan sen viereen ja nappasi kiinni ohjista. Domino ei liikahtanutkaan. Summer kiipesi sen selkään ja vilkaisi Tomia. Tämä kutsui Timoteitä, joka juoksi metsään. Tom yritti saada sitä kiinni. Summer kannusti poniaan kaksikon perään. Domino lähti kirimään kiinni valkeaa hevosta. Ratsukko rymisti metsän läpi ja Tomin ohi. Summer näki edessään Timotein takamuksen. Miksi tamma oli pysähtynyt keskelle metsää. Se seiso heidän edessään korvat hörössä ilmaa haistellen. Summer käytti tilaisuuden hyväkseen ja ratsasti Dominolla kimon viereen. Hän tarttui nyt vastavuoroisesti kiinni tamman ohjista. Timotei ei reagoinut. Se vain seiso tuijottaen tyhjyyteen. Summer nykäisi sen ohjia. Tamma ei hievahtanutkaan. Tom hölkkäsi paikalle.

– Hienoa! Saitte sen kiinni, hän sanoi tarttuessaan tammaa ohjista. Summer ei sanonut mitään. Hänen silmänsä olivat nauliutuneet jonnekin kauas. Tom nousi arabin selkään. Hän kannusti Timoteitä eteenpäin. Tamma vain seiso ja tuijotti. Domino ja Summerkaan eivät tehneet elettäkään liikkuaseen. Tom katsahti muihin.

– Summer? Tom katsoi tyttöä hölmistyneenä. Summer ei kuullut. – Mikä hätänä? Tom kysyi ja tuuppasi tyttöä niin, että tämä oli pudota poninsa selästä. Summer korjasi istuntaansa tuijottaen yhä kauas eteen. Silloin Tom tajusi, mikä oli vialla. Muutaman metrin päässä heistä makasi hahmo aivan liikkumatta. Se oli ihmisen hahmo.

– Sa... Sandra! Summer kirkkaisi saatuaan puhekykynsä takaisin. Tom loikkasi alas Timotein selästä ja juoksi maassa makaavan Sandran luo. Domino asteli lähemmäs. Se alkoi nuuhkia tyttöä. Tom ravisteli hänen harteitaan. Sandra avasi

silmänsä ja katsoi ylös. Summerkin hypähti alas Dominon selästä.

– Tom? Summer? Mitä ihmettä te teette? Sandra kysyi.

– Mitä ihm..., Tom älähti kun metsän keskeltä rymisteli suuri eläin. Domino nosti päänsä ja alkoi hirtua. Timotei hörisi. Sandran hevonen Deco loikkasi puun takaa heidän eteensä. Timotei asettui ruunan tielle ja alkoi haistella sitä. Tom ryntäsi ottamaan hevosia kiinni.

– Putositko? Summer kysyi Sandraalta, joka nousi hangesta vaatteitaan puistellen.

– Joo, tavallaan, hän mutisi. – Deco kaatui.

Summer tuijotti tyttöä ihmeissään.

– Auts, hän mutisi. Sandra taputti friisiläistään.

– Oletko varmasti kunnossa? Tom kysyi puntatessaan Sandraa takaisin hevosen selkään. Tyttö puuskahti ja kannusti ruunansa hitaaseen käyntiin. Summer kiipesi oman ratsunsa selkään ja Tom pääsi pian perään.

Matka tuntui ikuisuudelta. Viimein nuoret saapuivat tallin pihaan. Sandra aivasti niin, että Deco loikkasi metrin ilmaan. Tyttö rauhoitteli ruunaansa ja talutti sen talliin. Summer nykäisi Dominon peräänsä. Hän vei sen karsinaan. Kaarina – tallin omistaja – ravasi ovelle huolestuneen näköisenä.

– Missä Sandra on? hän kysyi ja vilkuili Dominoa. Summer kurottautui karsinan oven yli ja osoitti kädellään käytävään.

– Öö... Jossain Decon luona, Summer vastasi ja jatkoi Dominon hoitamista. Ruuna painoi päänsä. Summer irrotti siltä vielä suitset ja vei ne naulaan. Sen jälkeen hän heitti loimen poninsa selkään ja tarkisti, ettei se ollut rikkonut jalkojaan metsässä. Jane tuli karsinalle. Summer katsoi tyttöä myötätunnolla. Tämä kun oli vielä toipilaana kylkensä vuoksi.

Tom ohitti Janen nenä pystyssä ja avasi karsinan oven.

Jane oli aiheuttanut suurta vahinkoa jouluvaelluksella. Summer, Jane sekä muutama muu oltiin tuotu sairaalaan, koska Jane oli päästänyt irti porolauman, joka oli vauhkoonnuttanut hevoset. Kaiken kukkuraksi Jane oli pahoinpidellyt Tomin hevosta Timoteitä. Tamma oli ollut väsynyt ja ruhjeilla. Tom ei ollut antanut sitä anteeksi Janelle.

Summer oli kuullut jutun jokaisen tallilla kävijän näkökulmasta. Suurin osa syytti tilanteesta Janea, jotkut Tomia. Kaarina puolestaan oli pahoitellut sitä, että Summer joutui kokemaan kaikkea ikävää heti muuttonsa alussa. Summeria se ei haitannut. Seikkailua ei koskaan ollut liikaa.

– Hei, Summer! Herää! Tom kailotti tytön korvaan. Summer hätkähti ja katsoi poikaa ällistyneenä. Jane naurahti.

– Mitä?

– Sinä et vastannut kysymykseeni, Tom sanoi ja silitti Dominon kaulaa. – Kaikki hyvin?

– Ai, joo. Mikä se kysymys olikaan? Summer kysyi pois-
saolevasti.

– No, ei sillä ole enää väliä. Tule, Tom sanoi ja kiskaisi Summerin mukaansa. Jane loikkasi kylkeään pidellen pois jaloista.

Tom työnsi Summerin sisään satulahuoneeseen. He seisivat ovella hiljaa ja katselivat Jamesia, Summerin serkkua, joka istui sohvalla kitara sylissään. Tallitytöt olivat kerääntyneet tiiviisti hänen ympärilleen. James soitti jotain kappaletta, jonka Summer oli kuullut aiemminkin. Soinnut kuulostivat kauniilta, kun ne lipuivat läpi huoneen käyden jokaisen kuulijan korvassa. Lämpimät ja kauniit muistot tulvahtivat Summerin ajatuksiin. Sandra nojautui Jamesin olkapäähän sulkien silmänsä. Summer tökkäisi Tomia kylkeen ja osoitti tyttöä. Tomin kasvoille nousi omahyväinen ilme. Summer tiesi, että James saisi kuulla tästä. Kaarina kurkisti Summerin olan

yli Jamesiin. Aika tuntui pysähtyvän. Kaikki paikalla olevat kuuntelivat tarkasti pojan kaunista soittoa.

Jokainen tietää, että elämässä on monia hetkiä jotka syöpyvät mieliin ikuisiksi ajoiksi. Tämä oli ehdottomasti yksi niistä. Eihän moni sitä uskoisi, että yksi kappale kitaralla voisi muuttaa koko päivän. Ainakin sen nimenomaisen hetken se mullisti. Joskus kaikista yksinkertaisimmatkin asiat tuntuvat pelkältä taikuudelta.

Hetkeen ei kuulunut muuta kuin kauniit soinnut. Sitten myllertävä suosionsoitusten aalto peitti viimeiset sävelet. James hymyili ja kumarteli yleisölleen leikinomaisesti. Jokainen taputti hurjasti. Tom koukkasi Summerin kainaloonsa. Kaarina harppoi Jamesin luo.

– Soitat todella kauniisti, James. Mistä olet oppinut kitaran soiton? hän kysyi silmäillen poikaa.

– Kiitos. Olen harrastanut kitaraa, poika vastasi ja siveli sormellaan soittimen pintaa.

– Voisit tulla joissain tärkeissä tapahtumissa soittamaan tallille. Monet varmasti arvostaisivat sitä. Voisin antaa sinun ratsastaa vastineeksi jollain tallin hevosista maastossa viikoittain, jos vain haluat, Kaarina sanoi ja veti kätensä esiin sopimuksen merkiksi. James läppäsi kätensä vasten naisen kättä.

– Sovittu, hän sanoi ja soitti vähän matkaa erästä vauhdikasta kappaletta.

Summer huokaisi ja meni jääkaapille. Tom asetteli teepannun liedelle ja alkoi keittää juotavaa. Summer otti jääkaapista heidän evänsä ja asetteli ne pöytään. Tom toi kuppeja ja jakoi niitä kaikille läsnäolijoille. Teepannun vislatessa Tom väänsi hellan pois päältä ja kaatoi jokaiseen kuppiin juotavaa. Kaikki pitivät pienen evästaun. Summer haukkasi suuren palan eväsleivästään ja hörppi teetä. Kaarina nappasi käteensä jo toisen omenan ja haukkasi siitä suuren palan.

Viimein eväät oli saatu syötyä ja jokainen palasi hyvillä mielin takaisin töihin. Summer kävi putsaamassa Dominon ruoka- ja juomakupin. Hän puunasi niitä kellertävällä pesusienellä. Kupprien pinnat kiilsivät jälleen. Summer kaatoi likaveden pois ja vaihtoi tilalle uutta. Tom tarrasi kiinni Summerin jalasta, kun tämä kulki ohi.

– Neiti ei mene minnekään, vaan hakee poninsa harjapakin ja alkaa putsata sitä täällä lattiatasolla Tom-sedän seurassa, poika lohkaisi. Summer hihitti ja haki Dominon harjapakin. Hän istui lattialle ja nojautui seinää vasten. Pakin putsaamiseen tosiaan oli aihetta. Tom noukki tammansa valkeita karvoja sen harjoista. Summer avasi pakin ja alkoi nyhtää jouhia irti piikkisuasta. Milja istui heinäpaalille rasvaamaan Pojun suitsia. Kaverukset juttelivat keskenään. Tunnelma oli lep-poisa. Tallissa ainoat äänet olivat nuorten puhe ja hevosten rouskutus. Heinä näytti maistuvan jokaiselle. Osa hevosenomistajista kuljeksi hevostensa karsinoiden välillä. Samassa Summerin kännykkä pirahti soimaan. Milja hätkähti. Summer kaivoi sen taskustaan ja vastasi.

– *Nyt olisi aika tulla kotiin, neitiseni*, Summerin äiti sanoi puhelun toisesta päästä.

– Joo, joo. Onko James tullut jo? Summer kysyi, vaikka luonnollisesti tiesi Jamesin olevan talleilla.

– *Ei vielä. Lähetin Jamesin tallille vain noutamaan sinua. Ilmeisesti tehtävä unohtui*, Susanna kertoi naurahtaen.

– Okei, Jamesista kitaran soittaminen tuntui tänään tärkeämmältä. Mutta minä tulen, Summer sanoi ja katkaisi puhelun.

– Ei, älä mene vielä, Tom aneli ja tarrasi Summeria kädestä. Tyttö hyvästeli ystävänsä ja palautti harjapakin paikalleen. Hän taputti Domino a kaulalle ja haki Jamesin. Tehtävä ei tosiaan osoittautunut kovin helpoksi, sillä James oli ilahtunut

tallityöiltä saamastaan huomiosta, eikä olisi mielellään lähtenyt kesken illan. Summer sai kuitenkin viimein serkkunsa suostuteltua mukaansa.

He tarpoivat hangen läpi kotiovelle. Susanna tuli heitä vastaan hymyillen. James hymyili takaisin. Serkukset riisuivat talvivaatteet ja istuivat keittiön pöydän ääreen. Keskellä pöytää makaava lautanen höyrysi. Sen päälle oli aseteltu tuoksuvia karjalanpiirakoita. Kello näytti kuutta. Steve – Summerin isä – asteli portaat alas ja kahmaisi käteensä karjalanpiirakan. Hän istahti tuolilleen ja mutusti piirakkaansa.

– Käytöstavat, Susanna muistutti ja katsahti mieheensä merkitsevästi. Steve punastui ja painoi katseensa pöytään.

– Niin, mikäs se yllätys oli? Summer kysyi ja keskeytti hiljaisuuden. James, joka istui Summerin vasemmalla puolella, yskäisi äkisti. Susanna asetteli aterimensa siististi lautasen reunalle ja katsahti aviomieheensä. Tämä työnsi suuhunsa puolikasta perunaa. Summer tapitti vanhempiaan odottava ilme kasvoillaan. James avasi suunsa, mutta sulki sen. Hän loikkasi äkisti pystyyn ja juoksi yläkertaan harppoen kaksi askelmaa kerrallaan. Summer oli pelkkänä kysymysmerkinä odottamassa serkkuaan. Pian tämä palasikin mukanaan neljä lappua. Summer ei vieläkään ymmärtänyt mistä oli kyse.

– Tadaa! James hihkasi ja esitteli lippusia Summerille. Susanna tutki eräässä kattilassa kelluvaa parsakaalia. Summer tarttui yhteen lappusista ja alkoi lukea siihen kirjoitettua tekstiä.

– Tervetuloa urheiluihmiset tiistaina 7.3.2008 jääkiekkootteluun. Järjestetään paikallisella jäähallilla. Ottelu Kärpät – Kalpa. Ottelu alkaa klo 17.30. Ottelu sisältää kaksi 15 minuutin taukoa. Ensimmäisen tauon aikana lipulla pääsee syömään haluamaansa ravintolaan ilmaiseksi. Viihtyisää ottelua!

Summer selosti ääneen. Hän nosti katseensa lipusta hetkeksi, mutta luki vielä lipun alareunaan prääntätyä pikkutekstia.

– Nuori. Paikka nro. 237, ensimmäinen kerros jne.

Hän otti käteensä kaikki laput ja selasi niitä sormillaan.

– Nämähän ovat kaikki nuortenlippuja, Summer totesi ja katsahti Jamesiin, joka tunki ruokaa suuhunsa kuin mielipuo-
linen.

– Niin, joo. Kutsun siis mukaan Sandran ja Tomin ja var-
maan sinutkin, jos annat minun ratsastaa Dominoa joku päi-
vä samalla tunnilla kuin Tom, James sanoi huvittuneena ja
katsahti serkkuunsa. Summer naurahti. James osasi kyllä aina
yllättää.

– Joo, ratsasta ihmeessä, mutta älä huomenna, Summer sa-
noi ja haukkasi viimeisen palan parsakaalistaan.

Tuisku tuli kehräämään Summerin jalkoihin. Se näykkäisi
tyttöä varpaasta. Summer ojensi sille pienen palan lihaa pöy-
dän ali. Kissa nappasi sen tytön kädestä. Summer nousi jaloil-
leen ja vei astiat tiskipöydälle.

– Kiitti, Summer huikkasi ja nosti Tuiskun syliinsä. Hän
kiipesi yläkertaan ja istahti työpöydän ääreen. Hän rapsutteli
kissaansa hajamielisesti. Tuisku kehräsi ja nautti hyväilystä.

Summer oli ollut iloinen, kun Tuisku oli syntynyt, mut-
ta vielä iloisempi kuullessaan, että saisi pitää pennun. Sääli
vain, että Tuiskun emo oli kuollut synnytyksessä ja Tuisku si-
saruksineen oli jäänyt orvoksi. Kissa ei kuitenkaan ollut mok-
siskaan siitä, että sillä ei ollut vanhempia. Se piti Summeria
emonaan ja kulki tämän perässä kuin koira.

Summer käynnisti tietokoneensa ja vetäisi mp3:sen tas-
kustaan. Hän oli saanut sen Emilyltä joululahjaksi. Se oli siis
kohtalaisen uusi ja jo lähes täynnä musiikkia. Summer naputti
pöytää tahdissa. Hän laittoi päivittäisen mailinsa ystävälleen.

Emily ja Summer olivat lähettäneet toisilleen sähköpos-